

ARA MÉS QUE MAI. Publicat a Flama, núm. 206, 6 de març de 1936

Per a nosaltres, que portem com a programa social la doctrina social de l'Església, la mateixa doctrina del Diví Mestre, tota plena d'amor, és una espina clavada en el més fons del nostre cor el veure com la voluntat popular s'ha decantat cap a les doctrines revolucionàries, aquelles que atien odi i lluita entre els homes. I, deixant apart tot comentari polític, mirem de fer un estudi del que això representa des d'un punt de vista social.

Si el resultat d'unes eleccions expressa la voluntat d'un poble, cal preguntar-se: és que el poble català vol i desitja la revolució? I la resposta negativa salta a la vista. Per tradició, per ètica, per naturalesa, el poble català no pot voler la revolució. Jo no negaré rodonament que a casa nostra hi hagi molts revolucionaris, però no admetré, de cap manera, que la majoria de catalans ho siguin. I del fet que les preferències del poble hagin estat favorables als homes revolucionaris, cal deduir-ne, solament, l'existència d'un anhel de justícia social. Arribarem, però, a aquest resultat havent abans bandejats els factors que d'una manera secundària intervingueren en el resultat, com el sentimentalisme que en les masses despertà la propaganda pro amnistia, cal reconèixer que a Catalunya potser un factor important fou el catalanisme.

Tenim, doncs, que fet un estudi del que significa el resultat electoral arribem a la conclusió de que hi ha en les masses un anhel de renovació de la societat que, equivocadament, elles sobreposen als mateixos sentiments religiosos. I ara ve el moment de dir que si el nostre poble no es manifestà a favor dels defensors de l'ordre i la religió fou perquè no sapigué veure en aquests un programa social que tirés al millorament de les classes humils. Serà perquè realment no el tenen? Devem admetre que hi ha en la política espanyola diversos partits que en podríem dir social-cristians i que porten com a programa la doctrina social cristiana íntegra. Serà perquè no s'ha sabut fer la deguda propaganda? No s'han negligit els esforços i la bona voluntat. Però, tot i això, hem de reconèixer que les masses encara no coneixen la sociologia cristiana.

És, doncs ara més que mai, que cal que la coneguin. Si en el més íntim de la voluntat popular es manifesta aquest desig de renovació i de justícia social, és ben lògic que en trobar l'única i vertadera justícia social, les úniques normes i lleis de progrés social, que poden ésser íntegrament portades a la pràctica perquè no són utòpiques, les masses s'hi adheriran i es faran seves aquestes doctrines i aquests programes. I és ben lògic, també, que si cal que es conegui la doctrina social catòlica cal fer-ne propaganda pràctica, i la millor propaganda pràctica consisteix

en veure plasmades en realitat el que fins ara sols han estat paraules. Si quelcom de bo té el socialisme és el que ha après de la sociologia cristiana. Aquesta tindrà per tant, amb el socialisme, alguns punts de contacte. Un dels mitjans de propaganda de la nostra doctrina social serà, doncs, el fer veure clar el que de bo hi pugui haver en les propagandes, programes i legislació socials, que se'ns esperen. El dolent, per ell sol es descartarà. I si això fos fet des de les més altes esferes polítiques fins al senzill comentari de taller, de fàbrica o de casinet i al carrer, constituiria una gran força d'atracció envers la nostra doctrina, que faria que d'una manera lenta, gairebé inconscient, les normes socials cristianes s'anessin filtrant en la mentalitat de les masses, purificant-la de tot odi, rancor i egoisme. I aleshores el poble, ni conscientment ni inconscientment, donaria les seves referències a homes l'únic ideal dels quals comença i acaba en ells mateixos o en la destrucció de la societat.

L'hora decisiva ha sonat. Davant la pàtria roja, davant la pàtria comunista... davant el monstre de la revolució, davant l'anti-pàtria, drecem-nos fermes i valents i donem als homes aquella pau, aquella justícia, aquell amor que cerquen amb tant delit i no saben trobar. Cal predicar, propagar i fer conèixer la doctrina social de l'Església.

Ai d'aquell que dient-se cristià ataquí o desacrediti la propaganda social cristiana! Ai d'aquell que podent practicar la doctrina social cristiana no ho faci! Que si les paraules del Diví Mestre: «Aquell que no està amb Mi està en contra de Mi», sonen com a terrible sentència a l'oïda d'aquells que, conscients del seu catolicisme, col·laboren al triomf de les forces revolucionàries, tant més terribles seran per als qui negligixin els seus deures socials de cristià.

Amics feiocistes! Nosaltres, els primers de treballar en aquesta gran obra de reconquesta que ha de donar vida i realitat als anhels d'aquestes pobres masses que en dia no llunyà han de tornar al Crist!

Joan Roig